

ми, клѣтытъ ми парицы! охъ! скжпоцѣни
 ны ми пріятелки! кой хайдутинъ мя от-
 дѣли отъ васъ? Изгубихъ вы, любезны
 жълтячки! съ васъ заедно отидоха, ахъ,
 утѣшеніето ми, надеждытъ ми, радость-
 та ми, самата ми подпорка! Венчко ся
 свърши вече за мене; свършихъ азъ съ
 свѣтътътъ. Безъ парицытъ ми, животътъ
 вече за мене не е животъ. Свършихъ! не
 мога вече! умирамъ! умрѣхъ! азъ съмъ
 вече въ тъмныйтъ гробъ! Нѣма ли нѣкой
 да мя дигне изъ мъртвытъ! да ми даде
 парицытъ, или да ми каже кой ги е зель?
 Охъ! какво казвате? Нѣма никой тука.
 Който ми стори това зло, той трѣба да е
 чакаль сгодно время, и за такова намѣ-
 рилъ времято, въ което приказвахъ на рас-
 пуетнатыйтъ си сынъ. Охъ, клѣтыйтъ! да
 излѣза отъ тука! да ида да трѣся правда, да
 туря да испитатъ венчката ми кжща: слу-
 гнията, слугитѣ, сынъ, дщера, па и самъ
 мене.— Я виждь колко души сж събрани!
 когото и да погледна, той ми ся вижда
 съмнителень. Всякій единъ ми ся мѣрка
 предъ очитѣ като разбойникъ, всякій единъ
 е мойтъ крадецъ. Е? за кого приказвате
 тамъ? за оногози ли, който мя оголи? А!
 тука горѣ ся чуе нѣщо като грѣмежъ!
 да не бы да е тамъ крадецътъ ми? за
 Бога! който знае нѣщо за тозъ крадецъ,